

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 1233

din 19 noiembrie 2013

Cu raportul nr. 4235/IJ/2846/DIJ/1088/DIP/26934/ST/2013, Inspecția Judiciară a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii solicitarea formulată de conducerea Consiliului privind apărarea independenței sistemului judiciar, ca urmare a afirmațiilor domnului Corneliu Vadim Tudor, susținute la data de 09 septembrie 2013 în Parlamentul European.

Analizând raportul Inspecției Judiciare și văzând înscrisurile atașate, Plenul reține următoarele:

Prin Hotărârea nr. 1034/19 septembrie 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus sesizarea Inspecției Judiciare în vederea efectuării verificărilor prevăzute de art. 74 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în legătură cu aspectele din materialul transmis de Biroul de informare publică și relații cu mass-media, referitoare la afirmațiile domnului Corneliu Vadim Tudor, susținute la data de 09 septembrie 2013 în Parlamentul European, pentru a se stabili dacă declarația, rostită în cadrul acestui for și preluată în mai multe materiale de presă, este de natură a aduce atingere independenței justiției.

În drept, cererea condamnatului a fost întemeiată pe dispozițiile art. 449 lit. a) Cod procedură penală și art. 36 raportat la art. 34 Cod penal.

Prin Sentința penală nr. _____, pronunțată de T. _____ B. _____ Sec. _____, în dosarul nr. _____, a fost admisă cererea de contopire a pedepselor formulată de către condamnat și în consecință, s-au dispus următoarele:

În baza art. 33 lit. a) Cod penal, s-a constatat că infracțiunile pentru care petentul a fost condamnat prin Sentința penală nr. _____ a _____ a _____ și _____ definitivă prin Decizia penală nr. _____ a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Com. _____ și prin Sentința penală _____ aprilie 2012 a Îr. _____ Se _____ definitivă prin Decizia penală nr. 150 _____ sunt concurente.

S-a dispus descontopirea pedepsei rezultante de 3 ani închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. _____ a _____ definitivă prin Decizia penală nr. _____ Completul de 5 Judecători și au fost repuse în individualitatea lor pedepsele componente, după cum urmează: 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei, pentru infracțiunea prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 248 combinat cu art. 248¹ Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 42 Cod penal, art. 74 alin. ultim, art. 76 alin. (2) Cod penal și art. 80 Cod penal.

A fost menținută măsura anulării suspendării sub supraveghere a pedepsei rezultante de 3 ani închisoare.

S-a dispus descontopirea pedepsei rezultante de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. _____ ală, definitivă prin Decizia pe _____ Curți _____, în cele 3 pedepse de câte 3 ani fiecare, care au fost repuse în individualitatea lor.

De asemenea, s-a dispus descontopirea pedepsei rezultante de 3 ani închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. _____

Ser., definitivă prin Decizia penală nr. 1007/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și au fost repuse în individualitatea lor pedepsele componente, după cum urmează: 2 pedepse de câte 3 ani închisoare, pentru săvârșirea a două infracțiuni de dare de mită, prevăzute de art. 255 Cod penal raportat la art. 6 din Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, și respectiv, 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată aflată în legătură cu infracțiunile de corupție, prevăzută de art. 290 Cod penal raportat la art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 75 lit. a) Cod penal.

În baza art. 36 alin. (2), art. 34 lit. b) și art. 35 alin. (3) Cod penal, s-a dispus contopirea pedepselor repuse în individualitatea lor în modalitatea expusă anterior și s-a aplicat spre executare pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare, care va fi sporită cu 6 luni închisoare, astfel că petentul condamnat va executa în final pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, precum și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale a închisorii.

A fost menținută confiscarea specială a sumei de dispusă în baza art. 19 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 255 alin. (4) Cod penal, prin Sentința penală nr. 1407/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, definitivă prin Decizia penală nr. 1007/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Just., completul de judecată.

În baza art. 36 alin. (3) Cod penal, s-au dedus din pedeapsa rezultantă aplicată perioadele executate, de la 02 aprilie 2009 la 17 aprilie 2009 (Sentința penală nr. 1407/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție) și de la 20 mai 2013 la zi.

S-a dispus anularea mandatelor de executare a pedepselor și emiterea unui nou mandat de executare pentru pedeapsa rezultantă aplicată în urma admiterii cererii de contopire.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de judecată a reținut următoarele:

Prin Sentința penală nr. 5 / 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători, s-a dispus condamnarea inculpatului B. G. pentru săvârșirea a câte 3 infracțiuni de lipsire de libertate în mod ilegal, prevăzute de art. 189 alin. (2) Cod penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 74 alin. (2) Cod penal raportat la art. 76 alin. (1) lit. b) Cod penal pentru fiecare infracțiune, la câte 3 pedepse de câte 3 ani închisoare, fiecare; conform art. 33 lit. a) raportat la art. 34 alin. (1) lit. b) Cod penal s-a dispus ca inculpatul B. G. să execute pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare; s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) Cod penal, pe durata și în condițiile prevăzute de art. 71 Cod penal; în baza art. 86¹ Cod penal s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului E. G., pe durata unui termen de încercare de 8 ani, stabilit conform dispozițiilor art. 86² Cod penal.

Prin Sentința penală nr. 6 / 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători, pronunțată în dosarul nr. 1 / 2013, s-a dispus, în unanimitate, în baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. d) Cod procedură penală, achitarea inculpatului B. G. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu în formă calificată și continuată, prevăzută de art. 26 raportat la art. 248 raportat la art. 248¹ Cod penal cu aplicarea art. 41 Cod penal.

Sentința penală sus menționată a rămas definitivă prin Decizia 1 / 2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 1 / 2013 prin admiterea recursului declarat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, casarea, în parte, a sentinței penale mai sus menționate, numai în ceea ce privește soluția de achitare a altor doi inculpați, dar și a inculpatului B. G. pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată și continuată, prevăzută de art. 26 raportat la art. 248 combinat cu art. 248¹ Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. (2) și art. 42 Cod penal; în rejudecare, inculpatul B. G. a fost condamnat pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată și continuată prevăzută de art. 26

raportat la art. 248 combinat cu art. 248¹ Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. (2), art. 42 Cod penal, art. 74 alin. ultim, art. 76 alin. (2) și art. 80 Cod penal la o pedeapsă de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale.

Potrivit art. 86⁵ alin. (1) Cod penal raportat la art. 85 alin. (1) Cod penal s-a anulat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 3 ani închisoare ce i-a fost aplicată prin Decizia penală nr. [redacted], pronunțată în dosarul nr. [redacted]. Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a descontopit pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare aplicată inculpatului prin Decizia penală [redacted] mai sus menționată în cele 3 pedepse de câte 3 ani închisoare ce au fost repuse în individualitatea lor; potrivit art. 36 alin. (1) Cod penal raportat la art. 33 lit. a) combinat cu art. 34 alin. (1) lit. b) și art. 35 Cod penal, au fost contopite cele 3 pedepse de câte 3 ani închisoare stabilite prin Decizia penală nr. [redacted] a Îr [redacted], cu pedeapsa de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale, inculpatul având de executat pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale; s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, pe durata și în condițiile prevăzute de art. 71 Cod penal; potrivit art. 36 alin. (3) Cod penal s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Becali George durata reținerii și arestării preventive conform Deciziei penale [redacted].

[redacted] Înalta Curte de Casație și Justiție – Complet [redacted], din data de [redacted] 2009.

Raportat la această situație de fapt, Tribunalul a constatat că faptele pentru care a fost condamnat petentul B. G. [redacted] prin cele două sentințe penale menționate mai sus au fost săvârșite în concurs real prevăzut de dispozițiile art. 33 lit. a) Cod penal, fiind comise înainte de a fi fost condamnat definitiv pentru vreuna dintre ele, astfel că cererea

de contopire formulată în cauză a fost apreciată ca fiind întemeiată, motiv pentru care a fost admisă în temeiul art. 449 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală.

Împotriva Sentinței penale nr. 1000/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost admisă cererea de contopire, au declarat recurs Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și condamnatul B. G., următorul termen de judecată fiind stabilit pentru 26 noiembrie 2013.

Se poate constata astfel că pedepsele care au format obiect al cererii de contopire, ulterior rămânerii definitive a hotărârilor de condamnare, au fost aplicate în urma parcurgerii în fiecare caz în parte a gradelor de jurisdicție prevăzute de lege, hotărârile instanțelor de fond fiind verificate și cenzurate în căile de atac de instanțele de control judiciar.

Față de solicitarea formulată de conducerea Consiliului Superior al Magistraturii privind apărarea independenței sistemului judiciar, Plenul reține următoarele:

În calitatea sa fundamentală de garant al independenței justiției, Consiliul Superior al Magistraturii apără corpul magistraților împotriva actelor de natură să aducă atingere independenței, imparțialității sau reputației profesionale a acestora.

În art. 1 par. 5 din Constituția României este consacrat principiul general al legalității, în sensul că, „în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Principiul legalității a dobândit o forță juridică constituțională deosebită și prin consacrarea în art. 23 par. 12 a regulii cu aplicabilitate generală și de necontestat, potrivit căreia „nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”.

Același principiu este preluat și dezvoltat atât în Codul penal, în art. 2, având ca denumire marginală „Legalitatea incriminării”, potrivit căruia „legea prevede care fapte constituie infracțiuni, pedepsele ce se aplică infractorilor și măsurile ce se pot lua în cazul săvârșirii acestor fapte”, cât și în art. 2 din Codul de procedură penală, având ca denumire marginală „Legalitatea și oficialitatea procesului penal”, conform căruia

„procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege”.

De asemenea, potrivit art. 17 din Codul penal, infracțiunea este fapta care prezintă pericol social, săvârșită cu vinovăție și prevăzută de legea penală. Potrivit aceluiași text de lege, infracțiunea este singurul temei al răspunderii penale.

Principiul legalității incriminării și pedepsei presupune că nicio faptă nu poate fi considerată infracțiune dacă nu există o lege care să prevadă acest lucru (*nullum crimen sine lege*) și nicio sancțiune penală nu poate fi aplicată dacă ea nu este prevăzută de lege pentru fapta comisă (*nulla poena sine lege*).

Plenul apreciază că, prin declarațiile sale, parlamentarul european Corneliu Vadim Tudor a indus ideea că în România justiția nu este guvernată de principiul fundamental al legalității, cu toate formele sale de aplicare, respectiv „legalitatea incriminării”, „legalitatea procedurilor judiciare” și „legalitatea condamnării”, ci de alte reguli, care nu au nicio legătură cu statul de drept.

Nu poate fi acreditată ideea, în cadrul Parlamentului European, că justiția română se află în spatele unor interese ce țin de acapararea unei echipe de fotbal cu performanțe, slujind astfel unor particulari interesați în înlăturarea unui „real pericol” pentru alte echipe de fotbal, reprezentat prin împrejurarea că G B este , , contribuind astfel la înlăturarea sa, prin „fabricarea” unor dosare penale.

De asemenea, prin astfel de declarații, se creează suspiciuni în Parlamentul European și ulterior, în întreaga opinie publică europeană informată de agențiile de presă care preiau declarațiile și susținerile din cadrul acestui for, cu privire la independența și imparțialitatea judecătorilor și procurorilor români, fiind indusă opiniei publice europene convingerea că procurorii români „inventează” lucrări, iar judecătorii români nu fac altceva decât să confirme „dosarele inventate”.

În altă ordine de idei, persoana vizată de declarația parlamentarului european s-a bucurat de prezumția de nevinovăție, consacrată în art. 23 par. 11 din Constituția României, dar și în art. 5¹ din Codul de procedură penală, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare.

În cazul condamnatului B. G. cererea de contopire aflată în recurs pe rolul G. de A. vizează pedepse aplicate prin hotărâri definitive ale instanței supreme, în executarea cărora se află în prezent, în baza mandatelor de executare emise de către instanța de executare.

Într-adevăr, executarea unei pedepse cu închisoare presupune anumite privațiuni, atât pe planul libertății fizice a persoanei condamnate, cât și pe planul exercitării anumitor drepturi civile, stabilite prin hotărâre judecătorească definitivă; aceste consecințe se produc în cazul oricărei persoane condamnate definitiv la o pedeapsă privativă de libertate, și nu doar în cazul condamnatului B. G. în aplicarea principiului fundamental consacrat în art. 16 din Constituția României, potrivit căruia „cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, dat fiind că „nimeni nu este mai presus de lege”.

Totodată, potrivit art. 52 Cod penal, „pedeapsa este o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare a condamnatului”, iar scopul pedepsei îl constituie „prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Astfel, scopul pedepsei privative de libertate constă în prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și „formarea unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială”, și nu acela de a împiedica o anumită persoană să se ocupe de afaceri personale; această împiedicare reprezintă o consecință a condamnării definitive, și nu un scop al acesteia.

Art. (1) par. 4 din Constituția României consacră expres principiul separației puterilor legislative, executive și judecătorești.

Plenul consideră că, în principiu, dacă separația puterilor în stat nu este în mod clar conturată, atunci realitatea socială este incertă, iar puterea judecătorească nu mai este putere în stat, ci doar o funcție în stat, astfel că separația nu mai este a puterilor, ci a funcțiilor în stat.

Acestea sunt motivele pentru care, dacă funcția și rolul puterii judecătorești sunt diminuate, statul pierde calitatea de stat de drept, cu toate consecințele și implicațiile socio-economice ce decurg din aceasta.

În contextul în care afirmațiile și acuzele provin de la personalități publice, angrenate în viața politică, așadar de la reprezentanții unor formațiuni politice, aceste afirmații și acuze dobândesc în mod direct și inevitabil un pronunțat caracter politic.

Din acest moment, factorul politic este cel care interferează cu activitatea unei alte puteri în stat, și anume autoritatea judecătorească.

În raport de aspectele menționate, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii constată că, prin afirmații de genul celor susținute în Parlamentul European de către un reprezentant al statului român, este afectată nu numai imaginea unei instanțe judecătorești care a pronunțat hotărâri judecătorești definitive ori a unei unități de parchet care a instrumentat dosarele în faza de urmărire penală, ci și imaginea sistemului judiciar în ansamblul său, nefiind admisibil ca justiția română să fie catalogată ca fiind „*oala neagră a Europei*”.

Or, într-un stat de drept, nimeni și, cu atât mai mult un reprezentant al puterii politice într-un for comunitar, nu are dreptul să extrapoleze nemulțumirile referitoare la instrumentarea unei anumite cauze asupra unui întreg sistem judiciar. În măsura în care procedează astfel, persoana care face aceste afirmații aduce, inevitabil, atingere principiului constituțional al separației puterilor în stat, cu consecința afectării prestigiului justiției și implicit a independenței magistraților.

Recomandarea (94) 12 a Comitetului de Miniștri al statelor membre privind independența, eficiența și rolul judecătorilor, adoptată la 13 octombrie 1994, dorind să promoveze independența sistemului judiciar, a elaborat mai multe reguli cu valoare de principiu. Una dintre acestea vizează obligația statelor de a lua toate măsurile necesare pentru a respecta, promova și proteja independența judecătorilor. Documentul prevede că sensul de „independența judecătorilor” nu se referă exclusiv la judecători, ci acoperă sistemul judiciar în întregime. Conținutul acestui principiu constă, între altele, și în obligația organelor executivului și legislativului „să se abțină de la adoptarea oricăror măsuri care ar putea submina independența judecătorilor”. Pe lângă toate acestea, se precizează în document, „că nu ar trebui să fie permis grupurilor de presiune să submineze independența sistemului judiciar”.

Mai mult decât atât, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a subliniat în mod constant că dreptul la libertatea de exprimare consacrat de art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului nu este unul absolut, acesta fiind susceptibil de anumite restrângeri, în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva unor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra, cum ar fi autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

În aprecierea limitelor criticii admisibile, trebuie să se țină seama de misiunea particulară a puterii judiciare în societate. Ca garant al justiției, valoare fundamentală într-un stat de drept, acțiunea sa are nevoie de încrederea cetățenilor pentru a-și atinge scopurile.

Referindu-se la restrângerea libertății de exprimare în scopul garantării autorității și imparțialității puterii judecătorești, Curtea de la Strasbourg, în cauza „Braford contra Danemarcei”, a decis că „interesul de a proteja reputația și a asigura autoritatea magistraților este superior aceluia de a permite o discuție liberă asupra imparțialității acestora”. De asemenea, prin cauza „Pager și Oberschlick contra Austriei” s-a statuat că „activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept”.

Având în vedere că, față de situația de fapt reținută, afirmațiile domnului Corneliu Vadim Tudor, susținute la data de 09 septembrie 2013 în Parlamentul European, sunt de o gravitate extremă, întrucât se induce ideea falsă că nu s-au respectat procedurile judiciare de către instanțele și parchetele implicate, precum și că instrumentarea cauzelor privind pe condamnatul Becali George a fost influențată de persoane din mediul politic sau de afaceri, ceea ce presupune, implicit, că magistrații au încălcat legea sau, cel puțin, și-au încălcat obligațiile profesionale, subminându-se încrederea publică în integritatea magistraților în general, în raport de prevederile legale și principiile mai sus enunțate, Plenul apreciază că s-au depășit limitele admisibile ale discursului public politic, inducându-se o presiune nejustificată asupra activității magistraților, cu atât mai mult cu cât procedurile erau în curs de desfășurare, astfel că s-a adus atingere independenței

sistemului judiciar în ansamblul său și a independenței magistraților în înfăptuirea și realizarea actului de justiție.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți;

PLENUL
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII
HOTĂRĂȘTE

Art.1 Însușirea Raportului Inspecției Judiciare nr. 4235/IIJ/2864/DIJ/1088/DIP/1154/2013 privind apărarea independenței sistemului judiciar, întocmit ca urmare a sesizării Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin Hotărârea nr. 1034/19 septembrie 2013, în sensul constatării faptului că declarația publică a domnului Corneliu Vadim Tudor, membru al Parlamentului European, din data de 09 septembrie 2013, este de natură a aduce atingere independenței sistemului judiciar în ansamblul său și a independenței magistraților în înfăptuirea și realizarea actului de justiție.

Art.2 Prezenta hotărâre se comunică Inspecției Judiciare și Biroului de informare publică și relații cu mass-media, în vederea emiterii unui comunicat de presă.

Dată în București, la data de 19 noiembrie 2013

Vicepreședinte,
Judecător dr. Adrian BORDEA

